

ساختار و شخصیت در فیلمنامه

مهدی کریمی خوزانی



تابستان ۱۳۹۷

سرشناسه	: کریمی خوزانی، مهدی، ۱۳۴۲.
عنوان و نام پدیدآور	: ساختار و شخصیت در فیلمنامه / مهدی کریمی خوزانی.
مشخصات نشر	: قم: سبط النبی، ۱۳۹۷.
مشخصات ظاهری	: ۲۱۲ ص.: نمودار.
شابک	: ۹۷۸-۶۰۰-۸۰۵۷۱-۴-۷
وضعیت فهرست نویسی	: فیپا
موضوع	: فیلمنامه نویسی
موضوع	: Motion picture authorship
موضوع	: فیلمنامه‌ها -- فن
موضوع	: Motion picture plays -- Technique
موضوع	: شخصیت‌پردازی در سینما
موضوع	: Characters and characteristics in motion pictures
موضوع	: نویسندگی خلاق
موضوع	: Creative writing
رده‌بندی کنگره	: ۱۳۹۷ س۲ ک/۴ PN۱۹۹۶
رده‌بندی دیوبی	: ۸۰۸/۲۳
شماره کتابشناسی ملی	: ۵۳۰۱۹۵۸



ساختار و شخصیت در فیلمنامه

مهدی کریمی خوزانی

- شابک : ۹۷۸-۶۰۰-۸۰۵۷۱-۴-۷
- نوبت چاپ : اول _ تابستان ۱۳۹۷
- شمارگان : ۵۰۰ نسخه
- چاپ : ذاکر
- ناشر : انتشارات سبط النبی
- تلفن بخش : ۰۹۱۳ ۳۸۱ ۵۰۰۷
- ایمیل مؤلف : karimifilm@gmail.com
- آدرس ناشر : قم_ خیابان معلم ۷_ پلاک ۵

کلیه حقوق این کتاب برای مؤلف محفوظ است.

قیمت: ۲۵۰۰۰ تومان

این کتاب را تقدیم می‌کنم:

به خداوند متعال که هنرمند و زیبایی حقیقی اوست،

و

به خلیفهٔ او حجّت بن الحسن، امام زمان (عج) که گسترش دهنده
تمامی هنرها و نیکی‌هاست.

فهرست

مقدمه..... ۱۵

فصل اول..... ۲۱

تعریف و توضیح چند کلمه..... ۲۱

تعریف داستان..... ۲۱

تعریف فیلمنامه..... ۲۴

تعریف ساختار فیلمنامه..... ۲۵

انواع ساختار..... ۲۶

الف. ساختار توصیفی..... ۲۷

ب. ساختار هنری..... ۲۸

ج. ساختار چند داستانی..... ۲۹

د. ساختار سه پرده‌ای..... ۳۱

فصل دوم..... ۳۳

پرده اول..... ۳۳

اجزاء پرده اول..... ۳۵

۱. زمان..... ۳۶

۲. مکان..... ۳۶

۳. نوع فیلم..... ۳۶

۴. معرفی قهرمان و ضدقهرمان..... ۳۷

بخش اول ساختار

بخش اول ساختار

۵. حادثه مُحَرَّک ۳۹
- سه نوع حادثه مُحَرَّک داریم..... ۴۰
- نشان دادن حادثه مُحَرَّک..... ۴۲
- تعیین محل حادثه مُحَرَّک..... ۴۳
۶. انگیزه و هدف شخصیت..... ۴۴
۷. نقطه عطف پرده اول «مرز بین پرده اول و دوم»..... ۴۸
۸. تصاویر استعاره‌ای..... ۴۹
- انواع آغاز فیلم..... ۵۰
۱. شروع مستقیم..... ۵۰
۲. شروع با یک روز معمولی..... ۵۰
۳. شروع با پیش داستان..... ۵۰
۴. شروع با راوی داستان..... ۵۱
۵. شروع با تصاویر پر هیجان..... ۵۱
۶. با یک نوشته..... ۵۱
۷. شروع با استفاده از نماد یا استعاره تصویری..... ۵۲
۸. شروع با استفاده از عکس..... ۵۲
۹. شروع با رؤیا..... ۵۲
- دو روش متفاوت ساختار سه پرده‌ای..... ۵۲
- فصل سوم ۵۵
- پرده دوم ۵۵
- اجزاء پرده دوم..... ۵۶
۱. باورپذیری فیلم..... ۵۷
۲. جدی گرفتن کشمکش..... ۵۸
- انواع کشمکش..... ۶۰
- الف. کشمکش قهرمان و ضدقهرمان..... ۶۱
- ب. کشمکش اجتماعی..... ۶۱
- ج. کشمکش موقعیتی..... ۶۲
- د. کشمکش با موجودات نامرئی..... ۶۳
- ه. کشمکش درونی..... ۶۳
- و. کشمکش با معما و مجهولات..... ۶۴
- ی. کشمکش نویسنده و تماشاگر..... ۶۵

بخش اول ساختار

- تفکیک احباب ۶۵
- مشکلات کشمکش ۶۶
۳. هماهنگی کشمکش ها با پردهٔ اول ۶۷
۴. بحرانی تر شدن مشکلات ۶۷
۵. حرکت داستان ۶۸
- الف. مانع ۷۱
- ب. تعکس ۷۳
- ج. سکانس های شتاب دهنده ۷۴
۶. تقسیم اطلاعات یا تداوم جذابیت ۷۵
- الف. شرایط انتقال اطلاعات ۷۵
- ب. شیوه های اطلاع رسانی ۷۶
- ج. سه نوع ارائه اطلاعات ۷۸
- الف. تعلیق ۷۸
- کاربرد تعلیق در صحنهٔ بحران ۷۹
- الگوی تعلیق ۷۹
- ب. غافلگیری ۸۳
- انواع غافلگیری ۸۴
- ج. معما ۸۵
۷. انسجام و وحدت فیلمنامه ۸۶
- الف. کاشت و برداشت ۸۷
- ب. پیش بینی حوادث ۸۸
- ج. تکرار ۸۹
- د. تضاد ۹۰
- ه. ایجاد ضرب الاجل ۹۰
- و. انسجام دو صحنهٔ پشت سرهم ۹۱
۸. نقاط عطف ۹۱
- وظایف نقاط عطف ۹۲
- نقطهٔ عطف پردهٔ دوم «مرز بین پردهٔ دوم و سوم» ۹۳
۹. داستانهای فرعی ۹۴
- ساختار داستانهای فرعی ۹۷
- مشکلات داستانهای فرعی ۹۸

۹۹.....	روابط میان داستان اصلی و داستانهای فرعی.....
۱۰۱.....	۱۰. غیر قابل پیش‌بینی بودن داستان.....
۱۰۴.....	۱۱. آوردن علت و تحلیل حوادث.....
۱۰۴.....	۱۲. اعتقاد نویسنده.....

فصل چهارم..... ۱۰۷

۱۰۷.....	پردهٔ سوّم.....
۱۰۸.....	اجزاء پردهٔ سوّم.....
۱۰۹.....	۱. زمینه‌چینی برای نقطهٔ اوج.....
۱۱۰.....	۲. پایین‌ترین شرایط برای پیروزی شخصیت اصلی.....
۱۱۱.....	۳. نقطهٔ اوج.....
۱۱۲.....	۴. نتیجه نقطهٔ اوج.....
۱۱۳.....	۵. حل و فصل داستانهای فرعی.....
۱۱۴.....	۶. پاسخ به آرزوهای اعلام شدهٔ شخصیت اصلی.....
۱۱۴.....	۷. تقویت مضمون.....
۱۱۴.....	۸. تصاویر استعاره‌ای و نمادین.....
۱۱۵.....	۹. توضیح بیشتر.....
۱۱۵.....	۱۰. مهلت بازنگری.....
۱۱۶.....	۱۱. خداحافظی نهایی.....
۱۱۶.....	۱۲. خنک کردن احساسات تماشاگران.....
۱۱۷.....	۱۳. رضایت بیننده.....

فصل پنجم..... ۱۱۹

۱۱۹.....	انواع پایان.....
۱۱۹.....	۱. پایان‌های خوش.....
۱۱۹.....	۲. پایان‌های منفی.....
۱۲۰.....	۳. پایان‌های دوگانه «واقع‌گرا».....
۱۲۱.....	۴. پایان‌های کاذب.....
۱۲۲.....	مشکلات ساختار.....
۱۲۳.....	چاله‌ها.....

بخش اول ساختار

- کلیات..... ۱۳۹
- شخصیتهای خود را چگونه پیدا می کنیم؟..... ۱۳۹
- چند تقسیم بندی برای انسانها..... ۱۳۲

فصل اول..... ۱۳۵

- شخصیتهای چند بُعدی ۱۳۵
- ویژگی شخصیتهای چند بُعدی ۱۳۸
۱. انتخاب اولیه شخصیت..... ۱۳۸
۲. خصلت های ثابت شخصیت ۱۴۱
۳. ویژگیهای متناقض شخصیت ۱۴۲
۴. افزودن خصوصیات جزئی ۱۴۳
۵. افزودن طرز برخورد، فلسفه، اعتقادات و اصول ارزشی ۱۴۴
۶. عواطف و احساسات ۱۴۵
۷. انگیزه و هدف شخصیت..... ۱۴۷
- نکاتی از هدف خودآگاه و ناخودآگاه در پایان فیلم ۱۴۹
۸. تصمیم و عمل شخصیت ۱۵۰
۹. کشمکش های شخصیت ۱۵۲

فصل دوم..... ۱۵۷

- انواع شخصیت و وظایفی که در داستان ایفاء می کنند..... ۱۵۷
- الف. شخصیتهای اصلی..... ۱۵۷
- قهرمان ۱۵۸
- ویژگیهای شخصیت اصلی (قهرمان)..... ۱۵۸
- ضدقهرمان ۱۵۹
- چگونگی تبدیل ضدقهرمان به تبهکار منفور..... ۱۶۴
- ب. شخصیتهای فرعی ۱۶۵
- انواع شخصیتهای فرعی..... ۱۶۷
۱. شخصیت دیدگاه نویسنده..... ۱۶۷
۲. شخصیت دیدگاه تماشاگر..... ۱۶۸
۳. شخصیت محبوب..... ۱۶۹
۴. شخصیت محرم اسرار..... ۱۶۹
۵. شخصیت ذخیره..... ۱۷۰

بخش دوم شخصیت

۱۷۱	۶. شخصیت‌های اُبّهت آفرین
۱۷۲	۷. شخصیت‌های کم‌دی
۱۷۳	۸. شخصیت‌های کهن‌الگو
۱۷۵	همذات‌پنداری با شخصیت اصلی

۱۸۳	فصل سوم
۱۸۳	گفتگونیسی
۱۸۳	ویژگی گفتگوهای قوی
۱۸۵	شیوه‌های گفتگونیسی
۱۸۸	لکت در گفتگونیسی
۱۹۰	عمق بخشیدن به گفتگو (مشغولیت در گفتگو)
۱۹۲	لهجه در گفتگو
۱۹۳	گفتگوی درونی، جریان سیال ذهن، خودگویی
۱۹۵	گفتگوی طنز
۱۹۶	ضرب‌هنگ گفتگو
۱۹۸	نسبت بین گفتگو و تصویر

۱۹۹	فصل چهارم
۱۹۹	پیش‌داستان
۲۰۰	پیش‌داستان، دو نوع اطلاعات را به ما می‌دهد
۲۰۲	اشتباهات در مورد استفاده از پیش‌داستان
۲۰۵	کلام آخر
۲۰۷	منابع
۲۰۹	فیلم‌ها

بخش دوم شخصیت

پیامبر گرامی اسلام حضرت محمد (صلی الله علیه و آله) می فرماید:

أَعْلَمُ النَّاسِ مَنْ جَمَعَ عِلْمَ النَّاسِ إِلَى عِلْمِهِ.

داناترین مردم، کسی است که دانش مردم را با دانش خود جمع کند.

(منتخب میزان الحکمه، حدیث ۴۵۸۴)

مقدمه

در روزهای^۱ آغازین سینما نوشتن فیلمنامه مرسوم نبود؛ چون زمان فیلمها به ثانیه‌ها محدود می‌شد و نیازی به یادداشت مطالب برای یادآوری سر صحنه^۲ فیلمبرداری احساس نمی‌شد. بعد از اینکه زمان فیلم، تعداد صحنه‌ها، بازیگران، داستان فیلم و امکانات فنی سینما افزایش یافت، نیاز به یادداشت برای تصویربرداری نیز آغاز شد. همین یادداشتها را «فیلمنامه» نام گذاری کردند.

از آن دوران تا به حالا هر روز بر ارزش و نقش فیلمنامه در فیلمسازی افزوده شده است.

حدود^۳ سال ۱۹۷۰ میلادی میزان قابل توجهی تحقیقات در فیلمنامه و عناصر آن و رموز موقفیت فیلمنامه‌ها در غرب صورت گرفت و مقالات و کتابهای زیادی به چاپ رسید. در این تحقیقات نظرات متفاوت و فراز و نشیب‌های نظری بسیاری وجود دارد. در سال دو هزار میلادی^۳ حدود دویست

۱. کتاب «تئوری‌های فیلمنامه در سینمای داستانی»، ص ۲۷.

۲. همان، ص ۳۰.

۳. کتاب «فیلمنامه‌نویسی پیشرفته» ص ۷.

کتاب دربارهٔ فیلمنامه‌نویسی در بازار غرب برای فروش به علاقه‌مندان وجود داشت. لازم است مترجمان گرامی در این زمینه فعالیت بیشتری مبذول بدارند. بر اصحاب^۱ سینمای ایران پوشیده نیست که در حوزهٔ فیلمنامه‌نویسی ضعف شدیدی وجود دارد؛ بطوریکه فیلمهای اندکی را می‌توان با ساختار محکم و شخصیت‌های قوی و محتوای قابل دفاع و همچنین موفق در ارتباط با مخالف، در کارنامهٔ تولیدات سینمای ایران یافت.

کتابی که در پیش رو دارید تلاشی است در حد بضاعت نگارنده و سعی شده مطالب با زبانی ساده و قابل درک بیان شوند و بجای کلمات^۲ و اصطلاحات انگلیسی از کلمات و اصطلاحات فارسی استفاده شود و هر اصطلاحی را تعریف و توضیح کافی نماییم.

موفقیت هر فیلمنامه به علتهای مختلفی بستگی دارد؛ مثلاً ایده، موضوع، محتوا، چگونگی نگارش و انتخاب کلمات، ساختار، شخصیت‌پردازی و ... ولی در این کتاب آنچه در مقام توضیح و تبیین آن هستیم به ترتیب عبارتند از:

(۱) ساختار^۳

(۲) شخصیت^۴

مباحث مهم دیگری وجود دارد که دانستن و مهارت در آنها برای نویسندگان فیلمنامه ضروری می‌باشد مانند:

(۱) نویسندهٔ فیلمنامه برای موفقیت بیشتر باید دارای چه علوم و مهارتهایی باشد؟

(۲) چگونه فیلمنامه بنویسیم؟ مراحل نوشتن فیلمنامه، راههای سریع و راحت تر نوشتن فیلمنامه کدامند؟

۱. کتاب «تئوری‌های فیلمنامه در سینمای داستانی»، ص ۱۱.

۲. در زبان انگلیسی و هم زبان شیرین فارسی معنای اصطلاحات دچار آشفتگی می‌باشد. ضروری است اساتید بزرگ و هنرمندان به اصطلاحات سینما و فیلمنامه‌نویسی سر و سامانی بدهند. کتاب «فرهنگ فیلمنامه» نوشتهٔ محمد گذرآبادی، در صورت اجماع اساتید می‌تواند اقدامی شایسته باشد.

3. structure
4. character

نویسندگان فیلمنامه در دوران نویسندگی خود به روشهایی رسیده‌اند که نوشتن فیلمنامه را هم راحت‌تر می‌کند و هم می‌توان سریعت‌ر فیلمنامه را به پایان رساند. ما سعی کرده‌ایم این تجارب را از کتابهای مختلف جمع‌آوری کنیم و در یک کتاب در آینده عرضه نماییم.

۳) چگونه اقتباس کنیم؟ در تاریخ و زندگی انسانها تجارب بسیاری وجود دارد که می‌توان با استفاده از تجربه آنها مهارتهای عمیق‌تری از زندگی را به نسلهای بعدی آموخت در حالی که بسیاری از داستانها در برابر تبدیل شدن به فیلمنامه مقاومت می‌کنند.

۴) از نگاه اسلام و قرآن کریم که آخرین دین آسمانی است، داستان و فیلم باید چه خصوصیتی داشته باشد تا در راه سعادت و خوشبختی دنیوی و اخروی انسانها نقش خود را بخوبی ایفاء کند؟

✱ در پاورقی‌های کتاب توجه به دو توضیح مفید خواهد بود:

الف) برای متن کتاب، آدرسهایی که ذکر شده به سه معنا می‌تواند باشد؛ ممکن است عین کلمات کتابهای مذکور در متن ذکر شده باشند؛ ممکن است مختصری از کلمات کتابهای مذکور با فحوای آن در متن آمده باشد و یا برای اختصار، حاصل معنای کلمات آن کتابها در متن بیان شده باشند.

ب) ممکن است در پاورقی یک آدرس آورده باشیم ولی منابع بیشتری وجود داشته باشد.

✱ این اثر مانند تمام آثار انسانی دارای نواقصی خواهد بود، در همین ابتدا عذرخواهی ما را بپذیرید.

مهدی کریمی خوزانی

قم

۱۵/ آذر / ۱۳۹۶ برابر با ۱۷/ ربیع الاول / ۱۴۳۹

بخش اول ساختار

فصل اول

تعریف و توضیح چند کلمه

قبل از اینکه وارد بحث ساختار شویم مفید و مناسب خواهد بود تعریفی از «داستان»^۱ و «فیلمنامه»^۲ داشته باشیم.

تعریف داستان^۳

داستانهای^۴ فراوانی طی تاریخ بشر نوشته شده است ولی در حقیقت تنها یک داستان وجود دارد. داستانی که می توان آن را به اختصار، «جستجو» نامید. تمام داستانهای سه پرده‌ای در قالب یک «جستجو» شکل می گیرند.

یک تعریف دیگر از داستان^۵

یک حادثه، زندگی قهرمان را از تعادل خارج می کند، در او انگیزه و هدف به چیزی ایجاد می شود که به عقیده قهرمان آن چیز، تعادل زندگی او را باز

۱. Story، کتاب «عناصر داستان» ص ۱۵.

۲. کتاب «فرهنگ فیلمنامه»، Screenplay/script/scenario.

۳. این تعاریف برای داستان سه پرده‌ای مناسب می باشد.

۴. کتاب «داستان» ص ۱۳۰.

۵. همان.

خواهد گرداند و همچنین انگیزه و هدف او را به مبارزه علیه نیروهای مخالف وادار می‌نماید. قهرمان در این مبارزه شاید پیروز شود، و یا شکست بخورد. داستان، باز آفرینش رویدادها و حوادث به ظاهر واقعی است. داستان بیان و تکرار واقعیت نیست. داستان فرآورده‌ای است از تخیل و واقعیت که برای مخاطبین، واقعی نمایانده می‌شود.

هر داستان در واقع بیان یک حادثه عظیم و عمده است که یک سری خصوصیات مانند شخصیت پردازی، ساختار و محتوا را به همراه آن می‌آوریم. قابل توجه فیلمنامه‌نویسان^۱ چیزی که بینندگان دنیا از ما می‌خواهند، در گذشته، حال و آینده، داستان است.

باز هم تعریف دیگری از داستان

کسی سخت خواهان چیزی است و به رغم موانع بزرگ به دنبال آن می‌رود.^۲ جمله در ظاهر بسیار ساده است، اما بهترین داستانها و فیلمنامه‌ها نیز اغلب به همین اندازه ساده‌اند. به تمام چیزهایی که در این عبارت ساده، نهفته است فکر کنیم.

به کلمه «کسی» توجه داشته باشیم، نگفتیم «عده زیادی از مردم»، نه «دو نفر»، نه «کل یک ملت». کسی: یک نفر، یک شخصیت اصلی منفرد. دوّم، این فرد «سخت خواهان چیزی است»، «خواستنی» حاکمی از آرزو و هدف قوی است. در داستان شخصیت اصلی یک آرزوی بیرونی (و گاهی یک آرزوی درونی هم) دارا می‌باشد.

منظور از «چیزی» در اینجا رسیدن به یک هدف خاص است. معنایش داشتن آرزوها و اهداف متعدد نیست.

به علاوه توجه داشته باشید این «خواستن» یک خواستن ملایم نیست. به عبارت دیگر، با یک آرزوی ضعیف سر و کار نداریم.

کسی «سخت» خواهان یک «چیز» است؛ به این معنا که آن «کس» باید آن

۱. کتاب «داستان» ص ۱۴.

۲. کتاب «پردۀ سوم» ص ۳۰.

چیز را به دست بیاورد و گرنه عواقب شدیدی در انتظار اوست. چه اهمیتی دارد اگر «کسی» خواهان «چیزی» باشد، اما بدون آن هم به راحتی به زندگی اش ادامه بدهد و برایش مهم نباشد آن چیز به او تعلق بگیرد یا نه؟ این «کس» نه تنها سخت خواهان این «چیز» است بلکه «دنبال آن می‌رود».

«دنبال آن می‌رود» همچنین به معنای شروع کردن از یک مکان و رفتن به مکان یا مکانهای دیگر است که اشاره به جهت دارد. هر فیلمی دارای یک جهت است؛ در جایی آغاز می‌شود و در جایی دیگر به پایان می‌رسد.

یکی از تقسیمات داستان به قرار زیر است:^۱

۱) داستانهای حادثه محور: در این نوع داستانها معمولاً هدف اصلی نویسنده آوردن حوادث جذاب و غافلگیر کننده برای سرگرمی دیگران می‌باشد.

۲) داستانهای شخصیت محور: در این نوع داستانها معمولاً هدف اصلی نویسنده، کاوش در تفکرات و رفتار شخصیت داستان است و حوادث داستان در رتبه بعد قرار دارد.

در داستان حادثه محور، بیشتر حوادث و اتفاقات داستان است که نمود و جلوه‌گری دارند و در داستانهای شخصیت محور، این شخصیت داستان است که بیشتر ما را درگیر و متوجه خود می‌کند.

۳) داستانهای محتوا محور: در این نوع داستانها معمولاً هدف نویسنده علاوه بر سرگرم کردن دیگران، بیان و اثبات محتوایی می‌باشد.

✳ ممکن است با دیدن یک صحنه تصادف، یک گفتگوی پرحرارت، غروب آفتاب، دزدی در حال فرار یا حرکت یک ماشین و یا گاهی با داشتن یک محتوا و پیام، به این فکر بیفتیم، اگر این صحنه، تجربه یا محتوا به فیلمنامه و فیلم تبدیل بشود، عجب اثر جذابی می‌شود؛ ولی توجه کنیم و هرگز فراموش نکنیم این موارد، داستان نیست بلکه می‌تواند سرچشمه‌ای

۱. کتاب «تئوری‌های فیلمنامه در سینمای داستانی» ص ۱۲.

برای نوشتن یک داستان موفق باشد.

هر فیلمنامه و فیلم قوی^۱ به ساختاری جذاب و یک شخصیت متشکل از انگیزه، هدف، عمل و دارای کشمکش قوی و یک داستان روشن غیر قابل پیش بینی نیازمند است. معمولاً نوشتن یک فیلمنامه سینمایی قوی و موفق حدود شش ماه تا یکسال و گاهی بیشتر زمان نیاز دارد.

تعریف فیلمنامه^۲

فیلمنامه، داستانی است که معمولاً با تصویر، گفتگو و توضیح صحنه برای ساخت فیلم نوشته می شود. نمونه های بسیاری از آنها در بازار موجود می باشد.^۳ در یک فیلمنامه^۴ خوب، کدام یک مهمتر است؛ شخصیت یا ساختار؟ مثل این است که بپرسیم کدام یک اول بوجود آمد؛ مرغ یا تخم مرغ؟ در بهترین داستانها، شخصیت و ساختار کاملاً در هم ادغام شده اند؛ وقایع داستان، شخصیت را وادار به تصمیم گیری می کنند و تصمیمات شخصیت بر وقایع داستان تأثیر می گذارد. هر یک دیگری را پیش می راند. فیلمنامه، در شکل ایده آل، هم ساختار جذابی دارد و هم از شخصیت پردازی خوبی برخوردار است.

ساختار^۵ و شخصیت دو عنصر درهم تنیده اند. ساختار داستان، نتیجه و حاصل تصمیماتی است که شخصیتها در شرایط بحرانی می گیرند و اعمالی را که انجام می دهند. شخصیتها مخلوقات هستند که به واسطه تصمیماتی که در لحظات بحرانی می گیرند شناخته و متحول می شوند. اگر یکی را

۱. کتاب «چگونه فیلمنامه را بازنویسی کنیم» ص ۱۸۱.

۲. همان، ص ۹-۱۰.

۳. فیلمنامه هایی که در بازار است معمولاً بعد از تولید فیلم نوشته شده اند یعنی در ابتدا فیلمنامه ای نوشته شده، بعد از روی آن فیلم ساخته می شود و بعد از آن دوباره از روی فیلم، فیلمنامه ای جدید نوشته می شود. در بازار، این فیلمنامه های نوشته شده از روی فیلم عرضه می شوند. با این حال این فیلمنامه ها هم مفید هستند.

۴. کتاب «۱۰۱ نکته ی فیلمنامه نویسی» ص ۱۵.

۵. کتاب «داستان» ص ۷۲.

تغییر بدهید دیگری را هم تغییر داده‌اید. اگر ساختار حوادث را تغییر دهید، شخصیت هم تغییر می‌کند، و اگر عمق شخصیت را می‌خواهید تغییر بدهید باید ساختار را به نحوی بازسازی کنید که بیانگر چنین تحوّل باشد. فرض کنید در لحظه حسّاس و تعیین کننده از یک داستان، قهرمان در شرایط کاملاً بحرانی تصمیم می‌گیرد حقیقت را بگوید؛ اما نویسنده احساس می‌کند صحنه‌ای که نوشته به درد نمی‌خورد. در همین حین به ذهنش خطور می‌کند که شخصیت در این لحظه به جای گفتن حقیقت، دروغ بگوید و بدین ترتیب با معکوس کردن کنش شخصیت، ساختار داستان خود بخود تغییر می‌کند.

بعد از توضیح این چند مقدمه به مطالب اصلی کتاب که «ساختار و شخصیت در فیلمنامه» است بر می‌گردیم و همانطور که قبلاً اشاره کردیم در ابتدا به ساختار می‌پردازیم.

تعریف ساختار فیلمنامه

نویسنده طبق سلیقه خود و قوانین فیلمنامه‌نویسی، حوادث و وقایع فیلمنامه را با نظمی خاص می‌چیند تا بتواند داستان جذّابی را تعریف کند و در پی آن عواطف و افکار مورد نظرش را در بیننده بوجود آورد. این عمل نویسنده را، ساختار بخشیدن به فیلمنامه گویند.

ساختار به^۱ معنی عامل محدود کننده نیست، بلکه برای کمک به تمرکز داستان است، طوری که تماشاگر بفهمد که چه اتفاقی دارد می‌افتد و در مسیر حوادث داستان گم یا گیج نشود. همچنین ساختار به نویسنده کمک می‌کند تا تفسیر و تعبیر خاصی از حوادث را بیان و مشخص کند. ساختار فیلمنامه^۲ نیرویی است که همه چیز را در کنار هم نگه می‌دارد.

۱. کتاب «فیلمنامه‌نویسی پیشرفته» ص ۱۷.
۲. کتاب «راهنمای فیلمنامه‌نویس» ص ۲۱-۲۷.

ساختار، اسکلت و ستون فقرات است. فیلمنامه بدون ساختار، فاقد خط سیر داستانی است، گیج، دور خود می چرخد و خسته کننده می باشد، جهت ندارد و رو به نقطه اوج داستان و پایان آن نمی رود.

وقتی اقدام به نوشتن فیلمنامه می کنید باید داستان را به عنوان یک «کل» بنگرید. داستان متشکل از اجزاء است؛ شخصیتها، ماجراها، گفتگوها و صحنه ها. شما به عنوان نویسنده، باید این اجزاء را در قالب «کل» شکلی خاص که با شروع، میان و پایان کامل می شود، تلفیق کنید.

ساختار،^۱ منتخبی است از حوادث زندگی شخصیتها که در نظمی با معنا قرار گرفته اند تا عواطف خاصی را برانگیزند و نگاه خاصی را به زندگی بیان کنند.

انواع ساختار

ساختار فیلمنامه، تقسیمات مختلفی دارد و ممکن است^۲ فیلمی جزء یکی از ساختارها باشد، ولی خصوصیات ساختارهای دیگر را هم کم یا زیاد دارا باشد. طبق یک تقسیم بندی می توان آن را به چهار گروه تقسیم نمود:

الف. ساختار توصیفی؛

ب. ساختار هنری؛

ج. ساختار چند داستانی «ساختار داستانهای کوچک یا داستانهای موازی»؛

د. ساختار سه پرده ای.

۱. کتاب «داستان» ص ۲۴.

۲. همان، ص ۳۰-۴۰.

الف. ساختار توصیفی^۱

در بعضی فیلمها داستان بر سیر حوادث متمرکز نیست، بلکه موقعیت خاصی را توضیح می‌دهد. فیلمهای توصیفی برشی از زندگی را نشان می‌دهند و گاهی سرشت ایستا و تکرار زندگی را برجسته می‌نمایند. در این نوع فیلمها، شخصیتها اغلب محکوم حوادث به شمار می‌روند و علت حوادث تلقی نمی‌شوند. عاملان حوادث اغلب خارج از قاب هستند.

شخصیت^۲ در اغلب موارد غیر فعال است و حتی ممکن است فیلم ایستا به نظر برسد موقیبت چنین فیلمهایی متکی به همذات پنداری تماشاگر با شخصیت و درک موقعیتی است که باعث بصیرت و شناختی نسبت به جنبه‌ای از شرایط بشری به بیننده می‌شود.

مثلاً در این نوع فیلمها ما با زندگی فردی، آشنا می‌شویم؛ مانند اینکه صبح از خواب بیدار می‌شود، سرکار می‌رود، بعد از ظهر به خانه می‌آید و همینطور زندگی آن فرد به تصویر کشیده می‌شود بدون اینکه با کسی یا چیزی کشمکش داشته باشد یا ممکن است کشمکش بسیار کم رنگی در این توضیحات وجود داشته باشد.

این گونه فیلمها، ساختار توصیفی «روایی» دارند که معمولاً حوصله بینندگان سر می‌رود و در فروش و جذب مخاطب ناتوان هستند؛ الا اینکه فیلم دارای جذابیت‌هایی باشد که بیننده تا انتهای فیلم سینما را ترک نکند؛ مثلاً دنیایی که ارائه می‌دهد برای بیننده جدید و تازگی داشته باشد. مانند فیلم سینمایی «کارت پستال»^۳ محصول کشور ژاپن نویسنده و کارگردان «کانتو شیندو». این فیلم یک خانواده ژاپنی و روستایی را نشان می‌دهد که دو پسر آنها بترتیب به جنگ جهانی می‌روند و کشته می‌شوند و بعد پدر

۱. کتاب (فیلمنامه‌نویسی پیشرفته) ص ۲۰.

۲. همان، ص ۲۲.

۳. این فیلم در سال ۲۰۱۰ در جشنواره بین‌المللی فیلم توکیو برنده جایزه ویژه هیأت داوران شد.

و مادر پسرها می‌میرند و عروس خانواده تنها می‌ماند که در آخر با هم رزم پسر بزرگتر که کارت پستال را آورده ازدواج می‌کند. این فیلم با اینکه کشمکش قهرمان و ضدقهرمان ندارد و یا کم‌رنگ هستند ولی می‌تواند احساسات را تحریک کند بخصوص موقعی که عروس بخاطر رفتن شوهرش به جبهه گریه می‌کند، و مانند فیلم «شیار ۱۴۳» نویسنده و کارگردان «نرگس آبیاری» در این فیلم مادری است که پسرش به جبهه می‌رود و مفقودالایر می‌شود و مادر سالها در انتظار پسر خود چشم به انتظار می‌ماند. و مانند فیلم «مهمان داریم» نویسنده و کارگردان «محمد مهدی عسگرپور» از جمله فیلمهای توصیفی هستند.

ب. ساختار هنری^۱

ساختار هنری، ساختاری متضاد با ساختارهای دیگر دارد و بخصوص سعی در شکستن قوانین ساختار سه پرده‌ای دارد. در چنین ساختاری نه تنها حوادث غیر زمانی، تصادفی، از هم گسیخته و بی‌نظم‌اند بلکه شخصیتها نیز از یک روان‌شناسی قابل شناخت، پیروی نمی‌کنند. آنها نه عاقل‌اند و نه دیوانه بلکه یا عمداً ناسازگار و یا بیش از حد نمادین‌اند.

تمایل به مخالفت با ساختار کلاسیک در اوایل قرن بیستم بوجود آمد. نویسندگان همچون آگوست استریندیگ، ارنست برگ، ارنست تولر، ویرجینیا وولف، جیمز جویس، ساموئل بکت و... برای نخستین بار بحث قطع رابطه میان هنرمند و واقعیت بیرونی را طرح کردند.

فیلمنامه‌هایی که ضد ساختار هستند قواعد ساختار کلاسیک را تقلیل نمی‌دهند بلکه معکوس می‌کنند. از تفاوت‌های ساختار سه پرده‌ای و ساختار هنری این است که در ساختار سه پرده‌ای ترتیب زمانی حوادث برای بیننده

۱. کتاب «داستان» ص ۳۱-۴۴.

روشن است و بین حوادث علیّت وجود دارد، ولی در ساختار هنری بر عکس می‌باشد. همچنین در ساختار سه پرده‌ای قواعدی را که برای دنیای فیلم بیان می‌کند تا آخر فیلم باید آنها را رعایت کند؛ ولی در ساختار هنری هر بخش فیلم دارای قواعد متفاوتی است که موجب بروز نوعی پوچی و بی‌معنایی می‌شود. در ضد ساختار یا فیلم هنری معمولاً فیلم دارای پایانی باز می‌باشد که همه یا اکثر نتیجه‌گیری را به عهده تماشاگر می‌گذارد. فیلمهای ضد ساختار یا هنری کم‌ترند و عمدتاً در اروپای بعد از جنگ جهانی دوم ساخته شده‌اند. سگ اندلسی (فرانسه ۱۹۲۸)؛ سال گذشته در مارین باد (فرانسه ۱۹۶۰)؛ پرسونا (سوئد ۱۹۶۶)؛ بزرگراه گمشده (آمریکا ۱۹۹۷).

ج. ساختار چند داستانی^۱ (ساختار داستانهای کوچک یا داستانهای موازی)^۲

فیلمنامه در این نوع ساختار از چند داستان کوچک تشکیل شده است. این گونه فیلمها چون فاقد یک داستان اصلی هستند که قصه را وحدت و یکپارچگی ببخشد؛^۳ در عوض آن، تعدادی داستان کوچک بطور موازی حکایت می‌شوند؛ مانند فیلمهای «راههای میانبر» و «بیست دلاری»؛ یا به وسیله یک شیئی به هم وصل می‌شوند؛ مانند فیلم «پول» که در آن اسکناس از داستانی به داستان بعد می‌رود. ممکن است این داستانهای با هم ارتباط داشته باشند و ممکن است ارتباط بسیار ناچیزی به هم پیدا کنند. از تفاوت‌های ساختار سه پرده‌ای با ساختار چند داستانی این است که،^۴ ساختار سه پرده‌ای دارای پایان بسته است؛ یعنی تمام پرسشهایی که در داستان مطرح شده و تمام عواطفی که برانگیخته شده، پاسخ داده می‌شود.

۱. همان.

۲. به ساختار چند داستانی، خُرده ساختار، multi-plot، miniplot، minimalist و... هم می‌گویند.

۳. منظور از داستان اصلی، داستانی است که از همان اول فیلم شروع می‌شود و تا دقایق آخر فیلم آن داستان ادامه می‌یابد.

۴. کتاب «داستان» ص ۳۱-۴۵.

بیننده هنگام ترک سالن تجربه‌ای تمام و کامل را از سر گذرانده است، نه شک و تردیدی باقی مانده و نه کمبود و نقصی.

در مقابل، ساختار چند داستانی غالباً پایان داستان را به نحوی باز می‌گذارد. اغلب پرسشهایی که در داستان مطرح شده، پاسخ داده می‌شوند. اما یک یا شاید دو پرسش بی‌پاسخ می‌ماند و بر عهده تماشاگر است که بعد از تماشای فیلم برای آنها پاسخی بیابد. عواطف برانگیخته شده در فیلم نیز عمدتاً ارضاء می‌شوند اما شاید ارضای تتمه‌ای از عواطف به تماشاگر وا گذاشته شود.

شاید ساختار چند داستانی در پایان فیلم بر روی فکر و احساس بیننده، علامت سؤال بگذارد؛ اما «پایان باز» در آن به این معنی نیست که فیلم در میانه راه به پایان می‌رسد و همه چیز را پا در هوا، رها می‌کند؛ بلکه گزینه‌ها و انتخابهای مشخص و محدودی را پیش می‌کشد که پایان را تا حدودی می‌بندد.

همچنین در ساختار سه پرده‌ای کشمکش بیشتر بیرونی و در کشمکش با ضدقهرمان، قهرمان معمولاً منفرد و فعال است، ولی در ساختار چند داستانی برعکس می‌باشد.

فیلمهای ساختار چند داستانی، گاهی به فیلمهای توصیفی یا ضد ساختار و گاهی هم به فیلمهای سه پرده‌ای خیلی نزدیک و شبیه می‌شوند و تشخیص آنها مشکل می‌شود.

در ساختار چند داستانی ممکن است نویسنده با عناصر ساختار سه پرده‌ای آغاز کند اما در ادامه از آنها دست بردارد. ساختار چند داستانی گرچه از تنوع و تعداد کمتری برخوردار است اما به اندازه ساختار سه پرده‌ای جهانی و فراگیر است؛ مانند فیلمهای «نانوک شمال، آمریکا ۱۹۲۲»؛ «توت فرنگیهای وحشی، سوئد ۱۹۵۷»؛ «اتاق موسیقی، هند ۱۹۶۴»؛ «صحرای سرخ، ایتالیا ۱۹۶۴».

د. ساختار سه پرده‌ای^۱

ساختار سه پرده‌ای یعنی داستانی بر مبنای زندگی یک قهرمان که برای رسیدن به هدفش با ضدقهرمان به کشمکش و مبارزه می‌پردازد، بنا می‌شود. ساختار سه پرده‌ای انتخاب رایج و مرسوم و روزمرهٔ دنیای سینماست. ساختار سه پرده‌ای را ساختارخطی^۲، ساختار کلاسیک، ساختار ارسطویی، ساختار رایج، شاه پیرنگ و... می‌نامند.^۳

همانطور که خواندید ساختارهای متفاوتی وجود دارد، اما ما به ساختار سه پرده‌ای که بیشتر مورد استفاده قرار می‌گیرد می‌پردازیم. ساختار سه پرده‌ای به طور معمول برای یک فیلم سینمایی چنین تقسیم بندی می‌شوند:

- حدود ده تا سی صفحه برای پردهٔ اول است؛ در این پرده داستان شروع می‌شود.
- پردهٔ دوم، حدود چهل و پنج تا شصت صفحه را شامل می‌شود؛ در این پرده به تقابل و کشمکش می‌پردازد.
- پرده سوم، حدود بیست و پنج تا سی صفحه را شامل می‌شود؛ در این پرده گره‌گشایی صورت می‌گیرد.
- نقاط عطف، مرز و جدا کننده پرده‌ها هستند.

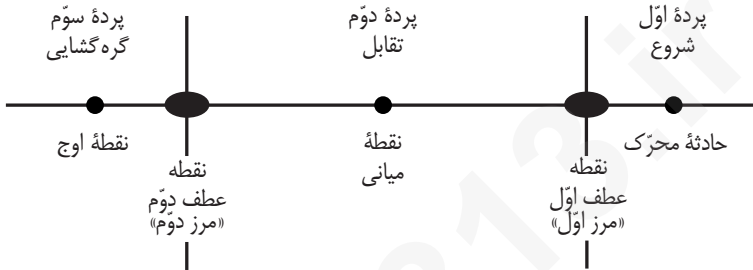
پردهٔ اول وقتی به پایان می‌رسد که شخصیت شروع به اقدام و عمل برای رسیدن به هدفش می‌کند؛ پردهٔ دوم وقتی پایان می‌یابد که کشمکش نهایی و نقطه اوج در شرف وقوع است و پردهٔ سوم وقتی پایان می‌یابد که قهرمان پیروز شده یا شکست خورده است.

۱. کتاب «داستان» ص ۳۱-۴۵.

۲. کتاب «فیلمنامه‌نویسی پیشرفته» ص ۱۴.

۳. کتاب «فرهنگ فیلمنامه» ص ۱۵۹.

ارسطو بیش از ۲۳۰۰ سال^۱ پیش گفته، ساختار سه پرده‌ای، از «آغاز، میان و پایان» تشکیل شده است و هنوز هم معتبر است. اکثر فیلمهای تولید شده در دنیا از ساختار سه پرده‌ای استفاده می‌کنند. اگر بخواهیم ساختار سه پرده‌ای فیلمنامه را به شکل نموداری نشان دهیم، شکلی مثل این پیدا خواهد کرد:^۲



نقاط مشترکی^۳ که در ساختار سه پرده‌ای، همه در آن توافق دارند عبارتند از:

- ۱) زمینه چینی؛
- ۲) گره افکنی؛
- ۳) کشمکش؛
- ۴) نقطه اوج؛
- ۵) گره گشایی.

معمولاً زمینه چینی و گره افکنی داستان در پرده اول ایجاد می‌شود و در پرده دوم به کشمکش پرداخته می‌شود و در پرده سوم نقطه اوج، گره گشایی و پایان قرار می‌گیرد. همه جور داستانی، از ساده‌ترین داستانهای جن و پری تا پیچیده‌ترین رمان‌ها و فیلمنامه‌ها، از این ساختار پیروی می‌کنند.

۱. کتاب «پرده سوم» ص ۱۱.
 ۲. کتاب «راهنمای فیلمنامه نویسی» ص ۳۰.
 ۳. کتاب «آناتومی ساختار درام» ص ۵۵.

فصل دوم

پرده اول

همانطور که قبلاً گفته شد ما، در صدد بیان و توضیح ساختار سه پرده‌ای هستیم، ساختاری که با بینندگان بیشتری در سراسر دنیا ارتباط برقرار می‌کند.

ساختار سه پرده‌ای که بیشترین فیلمهای تولید شده در جهان را به خود اختصاص می‌دهد از سه پرده «پرده اول، پرده دوم و پرده سوم» تشکیل شده است. ما هم به ترتیب به توضیح این سه پرده می‌پردازیم. در ابتدا به توضیح پرده اول یا همان شروع داستان می‌پردازیم.

اولین دقایق داستان، مهمترین بخش آن است. مشکل اکثر فیلمنامه‌ها در همین «آغاز» است. آغاز مشخص نیست، متمرکز بر چیز خاصی نیست، یا اینکه همه چیز را بنا می‌کند غیر از خود داستان را.

وظیفه آغاز، ارائه اطلاعات حیاتی است که برای شروع لازم است؛ شخصیتهای اصلی کدامند؟ داستان درباره چیست؟ در کجا اتفاق می‌افتد؟ نوع

۱. کتاب «چگونه فیلمنامه را بازنویسی کنیم» ص ۲۳.

فیلم چیست؟ درام خانوادگی است یا کمدی؟ و... بیننده می‌خواهد^۱ در دقایق اول فیلم تغییر چشمگیر و حوادث داستان او را مجذوب و از فضای زندگی عادی خود بیرون کند.

- آنها می‌خواهند نگران یک پرسش داستانی شوند؛ «آیا قهرمان پیروز می‌شود یا خیر؟» که معمولاً آن پرسش بوسیلهٔ حادثهٔ محرک بوجود می‌آید. - آنها دلشان می‌خواهد این پرسش داستانی «که شخصیت اصلی پیروز می‌شود یا خیر؟» در پایان داستان پاسخ داده شود.

- هر چیزی جز آنچه با این پرسش داستانی مربوط است، به سرعت حوصلهٔ آنها را سر می‌برد.

اینها اطلاعاتی هستند که بیننده بطور فطری کنجکاو است آنها را در همان ابتدا فیلم بداند تا بتواند با داستان فیلم همراه شود.

پرده اول بسیار مهم است و اگر فیلمنامه‌نویس نتواند از این پرده با سربلندی عبور کند، نمی‌تواند به ماندن تماشاگر پای فیلم امیدوار باشد. از صفحهٔ اول و کلمهٔ اول باید داستانتان را آغاز کنید.^۲ خواننده فوراً باید بداند که چه اتفاقی دارد می‌افتد. باید اطلاعات داستانی را به شیوه‌ای تصویری بنا کنید. خواننده باید بداند که شخصیت اصلی کیست، داستان درباره چیست و بداند شرایط پیرامون ماجرا چیست؟ این سه عنصر باید در صفحه اول یا بلافاصله بعد از سکانس پرتحرک معرفی شوند؛ مثل سکانس افتتاحیه فیلم «مهاجمین صندوقچهٔ گمشده».

در این بخش، دنیا و مفروضاتی به تماشاگر داده می‌شود و او را آماده می‌کند برای اینکه بداند خود را باید برای دیدن چه فیلمی آماده کند و چگونه با شخصیتها مواجه شود. در واقع این دنیا و شرایط آن، قوانینی است که نویسنده در پردهٔ اول با مخاطباناش می‌گذارد.

۱. کتاب «صحنه و ساختار در داستان» ص ۱۸.

۲. کتاب «چگونه فیلمنامه بنویسیم» ص ۸۹.

در پرده اول، حادثه‌ای مهم پیش می‌آید، این حادثه به دلیل آنکه آغازگر ماجرا و جزء مفروضات است، می‌تواند هر اتفاقی حتی عجیب باشد. به این معنی که در پرده اول مخاطب برای شروع داستان از نویسنده دلیل نمی‌خواهد و همه چیز را بدون علت می‌پذیرد؛ برای مثال اگر در آغاز فیلم ببینیم موجودات فضایی به کره زمین حمله کرده‌اند، هیچگاه نمی‌پرسیم مگر واقعاً موجودات فضایی وجود دارند؟؛ بلکه می‌پذیریم موجودات فضایی حمله کرده‌اند و می‌خواهیم بدانیم حال چه می‌شود. نکته مهم دیگر، آن است که در این بخش، تنها باید اطلاعات و مفروضاتی را که تماشاگر نیاز دارد تا با فیلم همراه شود را به او بدهیم نه بیشتر. اطلاعات بسیار و غیر ضروری او را خسته می‌کند. اگر اطلاعات اصلی به درستی به مخاطب داده شود، اطلاعات و مفروضات فرعی را خود به دست خواهد آورد.

اجزاء پرده اول

وظیفه پرده اول،^۱ ارائه اطلاعات حیاتی است که برای شروع داستان لازم می‌باشد؛ نویسنده باید در این پرده، داستان را بنا کند. «پرده اول معمولاً ثلث زمان فیلمنامه می‌باشد.» او باید هشت مطلب را در پرده اول به نمایش بگذارد.

۱. زمان؛
۲. مکان؛
۳. نوع فیلم؛
۴. معرفی قهرمان و ضدقهرمان؛
۵. حادثه محرک؛
۶. انگیزه و هدف شخصیت؛
۷. نقطه عطف پرده اول «مرز بین پرده اول و دوم»؛
۸. تصاویر استعاره‌ای.^۲

۱. کتاب «چگونه فیلمنامه را بازنویسی کنیم» ص ۲۳.

۲. Metaphor کتاب «فرهنگ فیلمنامه» ص ۳۵.

۱. زمان

نویسنده باید زمانی را که داستان در آن اتفاق می‌افتد، معرفی کند. لازم نیست نام ببرد که فلان سال است، ولی اطلاعاتی در فیلم باشد که برای ما مشخص باشد فیلم در چه زمان است؛ مثلاً زمان حال و معاصر است، هزار سال پیش و یا در زمان آینده می‌باشد.

۲. مکان^۱

در بیشتر فیلمها بهتر و جذابتر است همان ابتدای فیلم، مکان داستان مشخص شود؛ کدام بیابان، روستا یا شهر است؟ آسیا، اروپا یا آفریقا است؟ یا مکانی دیگر؟ در بعضی از مواقع بهترین راه برای انجام این کار نشان دادن مکانهای خاص و معروف است؛ مثلاً برج میلاد برای اینکه مشخص کند مکان داستان تهران می‌باشد.

اما گاهی ممکن است نویسنده لازم بداند قبل از اینکه زمان و مکان حقیقی را آشکار کند، نخست مخاطب را در مورد زمان و مکان به اشتباه بیندازد، ولی نباید این عمل را برای مدتی طولانی ادامه دهد، وگرنه ممکن است باعث سردرگمی و رنجش تماشاگر شود.

۳. نوع فیلم

نویسنده باید از همان ابتدا و دقیقاً اول شروع فیلم، اثر خود را طبق یک نوع «گونه، ژانر» فیلم بنویسد؛ مثلاً از همان ابتدا تا انتهای فیلم نوع آن کم‌دی باشد.

نویسنده می‌تواند این کار را هم با نوع صحنه‌هایی که در داستان می‌گنجاند انجام دهد، و هم با شیوه نوشتن آن صحنه‌ها که عمدتاً به معنای

۱. کتاب «چگونه فیلمنامه را بازنویسی کنیم» ص ۲۳.

۲. همان.

چیزهایی است که ما می‌بینیم و چیزهایی که شخصیت‌های ما انجام می‌دهند و یا می‌گویند، انجام دهد.

در مورد نوعی که در چند صفحه اول فیلمنامه بوجود می‌آوریم باید دقت لازم را به خرج دهیم، زیرا ممکن است ناخواسته انتظاراتی در مورد داستان بوجود آوریم درحالی که نویسنده نمی‌خواهد آنها را دنبال کند. برای مثال، یک یا دو صحنه‌ی کمیک در همان آغاز یک فیلم معمایی-جنایی، بیننده را گمراه می‌کند خیال می‌کند قرار است فیلم کمدی ببیند، ولی بعد از چند دقیقه با فیلم معمایی-جنایی روبرو شود و این امر باعث سردرگمی و رنجش او می‌شود.

یکی از ضروریات برای نویسنده فیلمنامه این است که در یک یا چند نوع، «گونه»، «ژانر» فیلمسازی تبخّر پیدا کند تا بتواند به حیات نویسندگی خود ادامه بدهد و انتظارات بیننده را برآورده نماید.

مطالب و قوانین این کتاب، قوانین کلی است که در انواع فیلمهای سه پرده‌ای، مانند خانواده‌ای، پلیسی و... کم و بیش رعایت می‌شود؛ ولی در هر نوعی از فیلمها اضافه بر اینها یک سری قوانین مخصوص به نوع خود دارند، که نویسنده هر نوع باید آنها را با دیدن فیلمهای همان نوع «گونه، ژانر» کشف و مورد استفاده قرار دهد.^۱

۴. معرفی قهرمان و ضدقهرمان

نویسنده باید تمام شخصیت‌هایی که نقش مهمی در داستان ایفا خواهند کرد را در ابتدا فیلم معرفی کند؛ زیرا بیننده بطور فطری کنجکاو است و می‌خواهد همان اول فیلم بداند داستان چه کسانی را قرار است ببیند؛ یعنی بیننده، قهرمان و ضدقهرمان و کسانی که داستان در مورد آنهاست را در ابتدای فیلم روی پرده ببیند تا آماده ورود به داستان فیلم شود. البته چگونگی معرفی

۱. دانستی‌های ضروری نوع فیلم بسیار مفصل است؛ به عنوان نمونه می‌توان به کتاب «داستان» ص ۵۵ مراجعه نمود.

شخصیتها بستگی به داستان دارد.

معرفی کردن گاهی لزوماً به این معنا نیست که شخصیت را ببینیم و صحبتهايش را بشنویم، شاید اشاره و توضیحی درباره‌شان کافی باشد. * می‌توان شخصیت‌های اصلی^۱ و مهم را قبل از اینکه در داستان ظاهر شوند معرفی کرد. در این روش، قبل از حضور شخصیت اصلی، شخصیت‌های دیگر او را معرفی می‌کنند.

در نمایش‌های یونانی گروهی از بازیگران قبل از شروع نمایش جلوی تماشاگران می‌ایستادند و با سرودی دسته جمعی، تاریخچه، روابط و اتفاقات گذشته زندگی بازیگران نمایش را تعریف می‌کردند؛ بعد وقتی بازیگران وارد صحنه می‌شدند، تماشاگران، داستان آنها را می‌دانستند و درگیریهایی شخصیتها را فوری درک می‌کردند از این فنِ گیرا می‌توان در فیلمنامه نیز استفاده کرد.

مثلاً در صحنه آغازین: زن و شوهر پشت پنجره ایستاده‌اند و منتظر پسرشان هستند که به خانه برسد. (او به نحوی غیر منتظره از ارتش مرخص شده است.)

مادر: من مطمئنم زخمی نشده؛ وگرنه به ما می‌گفت من از آن پولی که می‌فرستاد تا برایش جمع کنیم می‌ترسم. حقوق سروان‌ها آنقدر نیست. نمی‌دانم توی چه کاری افتاده است. تو که می‌دانی نظرش راجع به مملکت چیه؛ از این مملکت بدش می‌آید. فکر می‌کنی اسناد مملکتی را به خارجی‌ها فروخته؟!

پدر: نه؛ البته او آدم پول دوستی هست، اما خائن؟! نه، هرگز.

نویسنده با این شیوه، اطلاعاتی راجع به گذشته شخصیت و حتی آینده او، به خواننده می‌دهد. از این روش قدیمی هم می‌توان شخصیت را معرفی نمود.

۱. کتاب «درسهایی درباره داستان‌نویسی» ص ۴۱۳. در صفحه ۷۳ همین کتاب، معرفی شیوه‌های مختلف اطلاعات رسانی آمده است.

۵. حادثه محرک^۱

حادثه محرک از دو کلمه تشکیل شده است. منظور از آن دو به شرح زیر می باشد:

«حادثه» که می تواند اتفاق، خبر و یا هر چیزی باشد؛

«محرک» یعنی حرکت دهنده، شروع کننده؛ منظور حادثه ای است که باعث شروع و حرکت داستان فیلم می شود.

در پرده اول تماشاگر با قهرمان آشنا می شود؛ دنیایی را که در آن زندگی می کند می شناسد؛ زمان و مکان ارائه می گردد؛ نوع و گونه فیلم مشخص شده، سپس حادثه محرک اتفاق می افتد. یک انفجار، یک قتل، ورود یک نامه و... روی می دهد و زندگی عادی شخصیت اصلی که در جریان بود را دچار تغییر و تلاطم می کند.

حادثه محرک باید بیننده را «بگیرد» و منجر به واکنش عاطفی و احساسی عمیق و کامل در او شود. معمولاً حادثه محرک اولین «هُل» مهم است که داستان اصلی شروع می شود. آعواقب این حادثه و رویداد به طور بنیادی زندگی قهرمان را تغییر می دهد. حادثه محرک علت اولیه و اصلی تمام حوادث بعدی خواهد بود.

وقتی حادثه محرک به وقوع می پیوندد باید بیننده آن را بخوبی در تصاویر فیلم ببیند و درک کند. وقتی تصاویر فیلم شروع می شود زندگی قهرمان کم و بیش در حالت تعادل است؛ زندگی بالتسبیه در کنترل اوست؛ آنگاه، ناگهان حادثه ای روی می دهد که تعادل و توازن زندگی او را شدیداً بر هم می زند و بار ارزشی زندگی قهرمان را به سمت بهتر شدن یا بدتر شدن سوق می دهد.

۱. کتاب «داستان» صفحات ۱۱۹-۱۲۸.

۲. در بعضی از فیلمها هستند که ابتدا حادثه محرک نشان داده می شود و بعد شخصیتها اصلی معرفی می شوند مانند: فیلم سینمایی ماجرای نیمروز، که در این فیلم بجز یک شخصیت، بقیه شخصیتها بعد از حادثه محرک معرفی می شوند باید متوجه باشیم این داستان و سلیقه نویسنده است که برای ما مشخص می کند که چگونه باید عمل کرد.

۳. کتاب «چگونه فیلمنامه را بازنویسی کنیم» ص ۳۱.

اما یک نکته مهم درباره این حادثه آن است که، این حادثه باید آن قدر از سوی شخصیت یا شخصیت‌های اصلی، با توجه به ویژگی‌هایشان، مهم باشد که آنها را به تلاش و تکاپو وا دارد. در واقع، اگر تماشاگر احساس کند این حادثه برای قهرمان مهم است، برای او هم مهم خواهد شد. یادمان باشد این شخصیت یا شخصیت‌ها هستند که مشخص می‌کند آیا وضعیت بسامان است یا نابسامان.

سه نوع حادثه محرک داریم^۱

(۱) در بیشتر فیلمها آغاز فیلم با یک حادثه تأثیرگذار شروع می‌شود. تصویرهایی می‌بینیم که حسّی قوی از مکان، حال و هوا و گاهی پیام و درونمایه فیلمنامه را به ما منتقل می‌کنند. مانند: گروگان‌گیری، انفجار، توطئه، جنگ، انتقام، تصادف، فرار، معجزه و... برخی از فیلمهای مشهور، حادثه‌های به یادماندنی و نیرومندی دارند؛ مانند فیلمهای: شاهد؛ عاشق کردن سنگ؛ شکارچیان ارواح و آرواره‌ها.

در فیلم شاهد، قتلی رخ می‌دهد و جان بوک، فرا خوانده می‌شود تا مشکل را حل کند. در عاشق کردن سنگ نقشه‌ای به دست جون وایلدر می‌رسد، خواهرش تلفن می‌کند و او مجبور می‌شود برای نجات وی راهی کارتاژنا شود. در شکارچیان ارواح شبحی در کتابخانه دیده می‌شود و در آرواره‌ها شناگری کشته می‌شود.

(۲) گاهی حادثه محرک با گفتگو^۲ بیان می‌شود. فیلمهایی که با گفتگو شروع می‌شوند و حادثه‌ای خاص را به کار نمی‌برند، جذابیت کمتر دارند و درکشان سخت‌تر است؛ زیرا گوش در جذب جزئیات بسیار ضعیف‌تر از چشم عمل می‌کند. در این حالت حادثه محرک اطلاعاتی است که از طریق

۱. کتاب «چگونه فیلمنامه را بازنویسی کنیم» صفحات ۳۱ و ۳۲.

۲. همان، ص ۳۲.